

זמני שבת קודש

רבונו	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
תל אביב	18:53	19:53	20:35
ירושלים	18:51	19:56	20:38
חיפה	18:53	19:54	20:35

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

תעשה את חלקך

יהודי נכבד, ממכרי ומוקירי ישיבת מיר, היה הרב נחום שטילרמן. בשלב מסוים בחייו החליט ר' נחום לעזוב את כל עסקיו ולהקדיש את חייו ללימוד התורה. הוא תכנן לבנות לעצמו מסגרת לימוד תנ"ך, משניות, ש"ס והלכה, ופנה לראש ישיבת מיר - הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל, לשואלו האם כדאי לתכנן תוכנית כה מקיפה, והאם יש לו סיכוי להצליח בה.

ראש ישיבת מיר, כידוע, סבל שנים ארוכות ממחלת ה'פרקינסון', שחוללה שמות בגופו. לא פעם גופו לא עמד לו, והוא פשוט קרס מחוסר כוחות. למרות זאת התאזר במסירות נפש למען הישיבה, ויצא לחו"ל לאסוף כספים למענה. עתה, משנשאל לגבי 'תוכנית לימוד התורה' שהגה ר' נחום, השיב לו מנסינו:

'לא פעם חשבתי, מדוע אני מצליח במסעותיי לגיוס כספים למען הישיבה? הלא אני יכול לתכנן את המסע במדויק, לפעמים אני מגיע לחו"ל ולפתע אני משותק, ולמרות זאת אני זוכה לסיוע שמימי כביר. אין ספק שזו בדיוק הסיבה: כי אדם שסומך על לוח הזמנים שסידר, בטוח בהצלחתו לפי התכנון שלו - הצלחתו נתונה בספק. לא כן אצלי - הלא אני יכול לתכנן דבר, בקושי אני יכול לזוז... אז אני עושה כיכולתי, זורק את עצמי על הבורא - והוא מצליח את דרכי!'

אני מציע לך, סייס ראש הישיבה, 'שתאמץ את הגישה הזו. אל תחשוב על מה אתה יכול, מה תצליח, האם כוחותיך יעמדו לך. תתחיל ללמוד בדיעה שאתה עושה את חלקך, וזרק את עצמך על בורא עולם שיצליח את דרכך!' את העצה הזו, העולה מהסיפור המופיע בספר 'בכל נפשך', כדאי שניקה כולנו לתשומת ליבנו. לא רק בדאגות בריאות ופרנסה, גם כשמסמנים יעדים להצלחה בתורה - בל נבטח בעצמנו או בכוחנו, נשליך את עצמנו על בורא עולם ונבטח בו, ואז בשם ה' נעשה ונצליח!

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

למה צריך תורה?

מה היינו עושים ללא התורה ומדוע אנו צועדים חמישים יום לתורה?

ועוד טיפה אבל בהתמדה, נעשה חור בסוף. צריך התמדה, כשיש התמדה יש השפעה.

וכמו שאומרים חז"ל: אמר רבא בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו... קבעת עתים לתורה... חז"ל משתמשים במילה "קבעת" קבעת או לא קבעת? קביעות, כמסמר שלא ימוט! **לימוד באופן קבוע! כדי להשריש את התורה והמוסר בלב האדם, צריך את כח ההתמדה והרציפות, לא זעיר פה זעיר שם.** וגם אם למד אדם מוסר, שמע אדם דרשות והתחזק, וחושב שכבר אינו צריך ללמוד מוסר, הוא כבר חזק ביראת שמים. טעות בידו. חז"ל אומרים שיצר הרע דומה לזבוב, והכוונה, כמו שזבוב כמה שדוחים אותו הוא חוזר ובא, כך היצר משלחה והיא חוזרת ואפילו מאה פעמים.

כתוב בזוהר הקדוש: **שהקב"ה ברא באדם את הטבעים של החיות הכי גרועות**, של הנמר האריה הברדלס, ומי יותר גרוע? אדם יותר גרוע. והראיה, כי לעולם לא תמצא את האריה רוצח את אשתו הלבאיאה, והאדם? היום אנחנו רואים שרוצחים איש את אשתו, אשה את בעלה, אב את ילדיו וילדים את הוריהם. שומעים על רציחה על שטויות! על מקום חנייה, על עקיפה בכביש, על כסא בחוף הים. כמו שסיפרתי לפני כמה זמן התקשר אלי אבא שאתפלל על בנו, מה קרה? היה לו ויכוח עם חברים מי ינצח במשחק מסויים, הוא אמר כך והם אמרו אחרת, והם דקרו אותו. הזכרנו אותו לרפואה בדרשה אבל אחר הדרשה הודיעו שהוא נפטר מפצעיו: פחד פחדים! כחיות יער!

ושאל הזוהר, אם האדם הוא גרוע מהחיות לכל החיות יש שרשרת השומרת עליהם, אם כך מהי השרשרת של האדם? אומר הזוהר "השרשרת של האדם זה יראת שמים!"

זה שאמר שלמה המלך עליו השלום: הבל הבלים אמר קהלת, הבל הבלים הכל הבל, עשיתי לי בתים וגו' ופרדסים וגו' סוף דבר הכל נשמע את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם. יראת שמים - זה מה שעושה את האדם לאדם. בלי יראת שמים האדם הוא חיה, וצריך להזהר ממנו!

שבת שלום וחג שמח!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

תחלנו לספור ספירת העומר, ובכל יום אנו צועדים לחג הקדוש והנפלא, חג השבועות ועלינו להרים עצמינו טפחיים מעל הקרקע, להתרומם בלימוד התורה והמוסר ברגש.

וגם, שעוד פחות מחמישה חודשים אנו מתחילים לומר סליחות "בן אדם מה לך נרדם". אדם שרוצה להגיע לארמונו של המלך, והדרך שם עוברת בין יערות של חיות טורפות נחשים ועקרבים. כך אנו רוצים להגיע לקב"ה לראש השנה, לעמוד לפניו בטהרה ובקדושה, אבל הדרך הזו רצופה אבני נגף, בתוך יער מטורף של רחוב מזוהם ומסונף, כל שנה גרועה מחברתה, כל הרחובות מלאו קיא צואה עד בלי מקום. לכן צריך להתמיד בלימוד המוסר, להחזיק ולא להרפות. כי בלי תורה ומוסר אין תקוה להנצל מיצר הרע. וכתוב בספרים הקדושים "כצורך האדמה

למטר כן צורך האדם למוסר". אדמה בלי גשם כולה חרולים, בקעים, לא מצמיחה

דבר רק קוצים ודרדרים. כך אדם שאינו לומד מוסר, עלה כולו קמשונים כסו פניו חרולים וגדר אבניו נהרסה.

זו תפקידה של ישיבה, של בית מדרש, לבנות את האדם, נכנס אדם אחד יוצא אדם אחר. נכנס זכוכית - יוצא יהלום. עיר פרא - אדם יולד! על ידי עבודת האלוקים על ההר הזה יוצאים ממצרי היצר הרע וממ"ט שערי טומאה - ובאים לשלמות הנצחי שאין למעלה ממנו.

אומרים חז"ל מה היתה תחלתו של רבי עקיבא. אמרו בן ארבעים שנה היה ולא שנה כלום. פעם אחת היה עומד על פי הבאר וראה אבן חקוקה, אמר מי חקק אבן זו? אמרו לו: המים שתדיר נופלים עליה בכל יום. ועוד אמרו לו עקיבא אי אתה קורא "אבנים שחקו מים". מיד היה רבי עקיבא דן קל וחומר בעצמו מה רך פסל את הקשה דברי תורה שקשה כברזל על אחת כמה וכמה שיחקקו את לבי שהוא בשר ודם. מיד חזר ללמוד תורה.

אומר רבי ישראל מסלנט זיע"א, מה ראה רבי עקיבא? המים יורדים טיפה ועוד טיפה, ועוד טיפה. אבל קבוע, בלא הפסקה, ובוודאי שנים רבות, לא יום יומיים. שואל רבי ישראל, כמה טיפות מים ירדו כאן במשך השנים, מיליארדים! אם כך ניקח חביות מלאות מים ובהם מיליארדים של מיליארדים של טיפות ונשפוך על האבן בפעם אחת, האם יהיה חור? לא! לא צריך חביות, צריך מעט אבל בהתמדה! טיפה

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אנחנו להקדיש

אלוהינו ייחודי ונצחי

להצלתנו ואנו לעיני קדושתו

התקדשנו עמנו: 207-208-209-210-211

ליישוב
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
דייאה בת חוה

לשיר
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
ליך בת עליזה

לחבולות
אסף בן חיה
רוני בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ידנה

לעילוי נשמות
שלמה בן לון
סילית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן ילנה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

כוחה של הקפדה

באמת.

"כן, חשובה לנו מאוד הסליחה שלך" אמרתי ופרצתי בבכי, "עשר וחצי שנים עברו ועדיין לא זכינו להיפרד. אנו משוכנעים שרק הסליחה שלך תביא אל ביתנו את הישועה".

הדודה הרהרה לרגע ואח"כ השיבה "טוב, אני סולחת לכם. התאמצתם ובאתם עד פה במיוחד ובכל זאת אתם אחיינים שלי. אבל חשוב לי שתדעו כי מן הפגיעה שלך או נפגעי מאוד" אמרה לבעלי. "דרך אגב, היכן החבילות שלכם?"

"במלון" עניתי בשלווה.

"למה במלון כשיש לכם דודה פה? זה פוגע בי".

"טוב, מיד נבקש שישלחו מונית להביא את החבילות" מיהרתי להשיב מפחדת לפגוע שוב.

"עוד שבוע וחצי פסח, אני רוצה שתישארו פה לחג" אמרה.

"לא, אנחנו חייבים לשוב" אמר בעלי. "שוב אתה פוגע בי? אני לא אכתוב לכם מכתב סליחה אם לא תישארו פה לחג".

נבהלת, אלא שלא היתה לנו ברירה. היה זה חג הפסח הארוך ביותר בימי חיי, אבל נשארונו חזרנו לארץ מאושרים ומקווים. משדה התעופה נסענו היישר לבית הרב ששמע על המאמצים שעשינו והבטיח לנו כי בעז"ה ניוושע בקרוב.

לחג הפסח תשנ"ט, כשנה לאחר מכן, קיבלנו את המתנה היקרה שבמתנות - נולד לנו ישראל מאיר, הבן הבכור שלנו, שמילא את כל הבית אור ושמחה אמיתית.

מן הנקודה הזו אני מרגישה צורך להדגיש: לעולם אסור לזלזל בפגיעת אדם ואפילו נעשתה לפני הרבה שנים ובהיסח הדעת וללא כוונה רעה, ובאדם שבור ומסכן לא כל שכן. לעולם אין לדעת כמה נפגע ועד כמה צערו חשוב בשמים וגורם חלילה לקפידה. לכן לחשוב לפני כל מילה שיוצאת מהפה, כי את ההשלכות מי יכול לשער!?

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
נכנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

שבורה נפשית, בעלה נפטר כשהיתה צעירה, ילדים מעולם לא היו לה, ולכן היא ממהרת לכעוס ולצעוק" אמר בעלי.

"הרב נענה בראשו. נכון מאוד. הדודה הזו כעסה הרבה זמן אחרי שהלכת, כנראה פגעת בה אז מאוד. אנשים שבורים - הצעקה שלהם נענית. היא כנראה הקפידה עליך מאוד ומאז יש עליך הקפדה בשמים. יהא עליכם לבקש סליחה מן הדודה שלך, לא מספיק סליחה בלב, היא צריכה לכתוב שהיא סולחת. רק לאחר שתוסר הקפידה תזכו בעז"ה לפרי בטן" הבטיח הרב.

"יצאנו את חדרו של הרב נפעמים מרוח קדשו והמומים מהדברים ששמענו".

בתירוץ כלשהו בעלי ביקש מהוריו את מספר הטלפון של הדודה יהודית מיוהנסבורג וחייג אליה.

"מדבר שמעון, האחייך שלך, הבן של אברהם" שמעתי את בעלי מזדהה "רציתי לדבר איתך".

"איתך?" נדהמה.

"כן, לפני הרבה שנים כשהייתי ילד פגעת בך, את זוכרת? מאז אני מרגיש כי ישנה הקפדה עלי, ואני מתחנן לפניך שתמחלי לי, קולו של בעלי היה קרוב לבכי.

"אני לא סולחת כל כך מהה מי שפוגע בי סופו להיענש" ענתה הדודה בקול גאה וקשוח.

היינו שבורים ורצוצים אבל ידענו שעלינו לעשות מעשה. אולי פשוט נקום וניסע ליוהנסבורג? הצעתי לבעלי. "אולי כשתראה כי אנחנו מתחרטים באמת היא תאבה לסלוח לנו?"

"עכשיו? ערב פסח? אולי ניסע אחרי החג?" "לא!" הייתי נחרצת. "אנחנו מוכרחים לשמוע כי היא סלחה לנו. אנו מוכרחים לקבל את סליחתה כמתנת חג".

לאחר ארבעה ימים היינו בדרכנו לדרום אפריקה. לא ידענו היכן נתאכסן, וקיוונו לישועת ה'. הישר מן המלון הוזל נסענו לביתה של הדודה, שהופתעה מאוד לראות אותנו מגיעים אליה במיוחד.

"בשביל זה במיוחד הגעתם?" היא התרגשה

"כבר לא האמנו שנזכה אי פעם לחבוק אוצר כזה" - אומר שפרה כשהיא חובקת בחום את בנה בן החודשיים, אחרי 11 שנים ארוכות ומשמימות. "אני מורה בכירה שהיה לה את כל הזמן להתקדם, אך מה ערך לקריירה כשהעיקר חסר - צחוקו של ילד".

"אני חושבת שאין רב שאליו לא נסענו, אין תפילה שלא התפללנו, והכל בכוונת הלב ובדמעות. אצל טובי הרופאים ביקרנו, כולם הרימו ידיים. "אתם זקוקים לנס של ממש", אך אנו לא נואשנו. נסענו לקברי צדיקים, שפכנו דמעות כמים וחיינו. "אצל הרב פלוני כבר הייתם? שאלה חברתה. לאחרונה שמענו ממקור ראשון הרבה סיפורים על הרב הזה שעזר לאנשים שונים בעת צרה, נסו לפנות אליו", יעצה חברתי ולא לחצה כדרכה.

"עוד באותו יום התקשרתי לבית הרב ב'. מסתבר שלהשיגו בטלפון זו משימה קשה מאוד. "אני נוסעת לצפון הארץ", הפתעתי את בעלי בנחישות. "אם קשה לתפוס את הרב טלפונית, אסע אליו בעצמי". ברגע האחרון ניאות גם בעלי להצטרף אלי למסע המוזה.

"משהגענו לבית הרב נוכחנו לראות כי התור ארוך מאוד.

"יש לכם תור?" שאל הגבאי.

"לא, בכלל לא, אבל יש לנו עניין שאינו סובל דחייה" אמר בעלי, ולהפתעתנו אמר הגבאי "הרב יקבל אתכם בעוד כמה דקות". ואכן כעבור מספר דקות נקראנו פנימה אל הקודש.

"פני הרב היו מאירות וטובות, קדושה אפפה אותם. סיפרנו לרב הכל, בעלי דיבר ואני פרצתי בבכי. הרב שמע בסבלנות ולא הפסיק אותנו אפילו פעם אחת. הוא שקע במחשבות מעמיקות ולאחר כעשר דקות שאל את בעלי: "לאביך יש אחות מבוגרת הגרה ביוהנסבורג?"

"כן" הודה בעלי.

"כשהיית ילד ביקרת את הדודה הזו ואז הרגזת אותה מאוד..."

"פני בעלי החלו מחליפות גוונים. "כן, א... לא בדיוק. זה היה חוסר הבנה. הדודה כעסה עלי מאוד וגירשה אותי מהבית למרות שהייתי ילד קטן. ההורים שלי הסבירו לי מאוחר יותר שהדודה הזו

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם!
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות ספירת העומר

א. נאמר בתורה (ויקרא פרק כג' פסוקים טו-טז) "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום".

ב. וכתב בספר החינוך (מצוה רע"ג) טעם המצוה כיון שכל עיקרן של ישראל זה לשמור את התורה וללמוד אותה שכן בזכות התורה נבראו שמים וארץ וכן זה הסיבה והעיקר שנאלו בני ישראל ממצרים לשמור את התורה וללמוד אותה, לכן נצטוו ישראל למנות את הימים ממחרת יום טוב ראשון של פסח עד נתינת התורה להראות בנפשנו את החפץ הגדול אל היום הנכסף והנכבד ללבנו, כמו שעבד שואף אל המנוחה לעת ערב כדי שיוכל לנוח מעבודתו כמו כן אנו סופרים מתי יבוא יום קבלת התורה שהספירה מראה שכל ישעו וכל חפצו של האדם להגיע לזמן הזה, עכ"ל ספר חינוך.

ג. כאשר אומרים את ה'לשם יחוד' לפני ספירת העומר ראוי להשמיט את המילים "הריני בא לקיים מצות עשה" כיון שספירת העומר היום היא מדרבנן אלא יאמר רק "לקיים מצות ספירת העומר".

ד. מצות ספירת העומר צריך לספור אותה בשפתיו ולהוציאה בפיו ולא מועיל שסופר בהרהור, ולכן אם ספר בהרהור לא יצא ידי חובה וצריך לחזור ולספור בפה. ולכתחילה צריך להשמיע לאזנו ואם לא השמיע לאזנו אלא ספר בשקט יצא ידי חובה.

ה. אדם שהחסיר לילה ויום ולא ספר, יספור בשאר הימים בלא ברכה כיון שספק ברכות להקל. במה דברים אמורים, ששכח לילה ויום שאחריו אבל אם לא ספר בלילה ונזכר ביום למחרת בבוקר או בצהריים יספור בלא ברכה ושאר הימים הבאים יכול לספור בברכה לכולי עלמא.

ו. אם מסופק אם ספר אתמול או לא, פסק מרן בשולחן ערוך (סימן תפ"ט סעיף ח') שיוכל להמשיך לספור שאר הימים בברכה, והטעם הוא משום שיש כאן ספק ספיקא, שספק אתמול ספר ספק לא ספר, ואם תאמר שלא ספר ספק הלכה כדעת ר"י בעל התוספות שכל לילה ולילה זה מצוה בפני עצמה ואז יוכל להמשיך ולספור בברכה, והוא הדין אם הוא מסופק אם ספר בלילה הקודם את המספר הנכון או לא (ולא ספר ביום את המספר הנכון), שיוכל לספור בהמשך הלילות עם ברכה.

ז. וכן הוא הדין אם ספר רק את הימים כמו שצריך באותו יום וטעה במנין השבועות (כגון שהיום יט' לעומר והוא אמר היום תשעה עשר יום לעומר שהם שלושה שבועות) או להיפך שאמר את השבועות כהוגן וטעה במספר הימים (כגון שהיום יט' לעומר והוא אמר היום עשרים יום לעומר שהן שני שבועות וחמשה ימים) לכן אם נזכר באותו הלילה או ביום למחרת בבוקר יחזור ויספור כמו שצריך בלא ברכה, אולם אם שכח ונזכר רק בלילה למחרת יכול להמשיך ולספור את העומר בברכה משום ספק ספיקא.

ח. וכן אם ספר רק את הימים ולא ספר את השבועות, או להיפך שספר רק את השבועות ולא ספר את הימים, נחלקו בזה גדולי האחרונים, ולהלכה אם נזכר באותו לילה או ביום למחרת בבוקר יחזור ויספור כמו שצריך בלא ברכה, אולם אם שכח ונזכר רק בלילה למחרת יכול להמשיך ולספור את העומר בברכה משום ספק ספיקא.

ט. נשים פטורות ממצות ספירת העומר כיון שזו מצוה עשה שיש לה זמן וכל מצוות עשה שיש לה זמן קבוע נשים אינן חייבות, אבל אם הנשים רוצות לספור ספירת העומר בלא ברכה רשאיות, אולם על פי הסוד אין להם לספור כלל אפילו בלא ברכה.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

טיפול התנהגותי בכפייתיות

הפחד בכפייתיות מתפתח בהדרגה, במעגל בן ארבעה שלבים:

א. אירוע מסוים קורה.

ב. הפרט חווה אותו כטראומטי בגלל הפרשנות הסובייקטיבית שלו, וזה מעורר בו רגשות של אי נעימות ופחד.

ג. בעקבות כך, כאשר הוא שוב נתקל במצב דומה, או כשהוא רק חושב שהוא עלול לפגוש מצב דומה, הוא מעדיף לעשות מעשה כדי להתחמק ממה שמעורר בו את הפחד ולא להיחשף אליו.

ד. בהתאם לכלל "אחרי הפעולות נמשכים הלבבות", הצעד שהוא בחר לעשות (ההתחמקות), אף שהוא ירגיע אותו זמנית, בסופו של דבר הוא שיגרום לפחדיו להתגבר עוד יותר, ואולי גם יהיה אחראי לכך שחרדותיו יתפשטו לתחומים אחרים ולמצבים נוספים.

מכיוון שכך, כאשר אנו פוגשים מצב שמעורר בנו אי נעימות או פחד, ואנו נכנעים לרגשותינו ומפתחים את הנטייה לברוח ולהתחמק מלפגוש שוב את אותו המצב, עצם מעשה הבריחה וההתחמקות יגרמו שהפחד ילך ויתחזק. לעומת זאת, אם לא ניכנע לפחדים, אלא נתגבר כארי לעשות דווקא את מה שמעורר בנו את החרדה, אף שלבנו מפרפר בקרבנו מרוב אימה, גם אם בתחילה רמת החרדה שלנו תעלה לגבהים בלתי נסבלים כמעט, אם נתמיד להיחשף שוב ושוב למצב המעורר בנו את החרדה ולא ניסוג, עם הזמן נתרגל למצב, ורמת הפחד והחרדה תרד עד שהפחד ייעלם לגמרי.

במילים אחרות: ההתחמקות והבריחה ממצב לא נעים הן הגורמות לפחד להתגבר ולהתחזק, ואילו החשיפה והכניסה למצבים הלא נעימים והמפחידים – הן הן המחלישות את הפחדים ועוזרות לנו להיפטר מהם.

בדיוק אותו תהליך קורה בכפייתיות, רק בצורה הפוכה. במקום החרדה שעוצרת את הפחד ומעוררת בו את הדחף להימנע מלהיכנס למצב שמעורר בו את הפחד, אף שהוא היה רוצה מאוד לעשות זאת, אצל הסובל מכפייתיות, החרדה היא הדוחקת בו ומלחיצה אותו לעשות את מה שלא היה רוצה לעשות, כדי להשקט את המצפון ולהרגיע את החרדה ואת אי הנעימות המלחיצות אותו.

אם כן, אצל האדם הכפייתי התהליך הוא:

א. הוא פוגש במצב מסוים (בחובה ליטול ידיים למשל).

ב. הוא נלחץ ולבו נחרד בקרב, בגלל הרגשה סובייקטיבית שלו, והוא מרגיש דחף פנימי חזק לעשות מעשה (ליטול את ידי שוב).

ג. הוא אינו עומד בלחץ אלא נכנע לדחפיו ועושה את המעשה בפועל (נוטל ידי שוב ושוב), כדי להירגע ולהשקט את המצפון.

ד. בהתאם לכלל "אחרי הפעולות נמשכים הלבבות", הצעד שהוא בחר לעשות (הכניעה ללחץ ולדחף לעשות שוב את המעשה שהוא כבר עשה), אף שהוא ירגיע אותו זמנית, בסופו של דבר הוא שיגרום שבפעם הבאה, הלחץ והדחף לעשות זאת שוב יהיו עוצמתיים הרבה יותר מבראשונה, והוא יתקשה יותר להתאפק ולא להיכנע להם.

במילים אחרות: הכניעה לדחף לעשות מעשה – היא הגורמת לכפייתיות להתגבר ולהתחזק, ואילו המלחמה בדחף וההתנגדות להיכנע לו – הן הן המחלישות את הדחפים ועוזרות לנו להיפטר מהם.

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

רק אתה תעזור לעצמך

חי, רוצים ממני תפוקה, שדרך החשיבה משתנה הכל משתנה, אבל אם אדם ממשיך באורח חייו כרגיל, הרי זה טובל ושרץ בידו, "האומר אחטא ואשוב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה", תישאר ככה כל החיים.

זה החלטה של רגע, ואפילו אתה שב מרוב צרות, ה' מקבל אותך "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו", ה' רחמן ומקבל אותך, בתנאי שתחזור בך.

בזמננו התרבו הצרות והמחלות ותאונות הדרכים ה' יצילנו, זה לא סתם ולא במקרה, כתוב בנביא "ההימיר גוי אלהים והמה לא אלהים", ה' שונא את השקר, האמריקאים כותבים על הדולר "באלקים אנחנו בוטחים", וכאן בארץ ישראל נלחמים שלא להזכיר את שם ה'!

מי לא זוכר את רצח ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל, עשו לו הספדים במשכן הכנסת, ונשיא המדינה דאז עזר וייצמן הספיד אותו ואמר, "שתינו ביחד, אכלנו ארוחת בוקר ביחד, טסנו ביחד, היית לי לאח היית לי לחבר, חבר אתה חסר, שתינו ואכלנו", הספד של ארוחת בוקר.

המספיד שאחריו היה מיסטר ביילי קלינטון "רבה" של ארה"ב, הוא פתח ספר תנ"ך ואמרנו "איבדנו את יצחק במוצ"ש פרשת וירא, שבו עקד אברהם אבינו את יצחק, וזו עקידת יצחק של הדור שלנו", אפשר להאמין? מי פתח ודיבר פרשת השבוע, מיסטר ביילי קלינטון, איזה הופעה של גוי בבית הנבחרים הישראלי! הגוי לא אמר שתינו ביחד ולא רקדנו ביחד ולא שטויות, אלא פתח ספר תנ"ך כדי להוכיח ולהזכיר לנו שאנחנו יהודים!

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו
להרצאות נוספות בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

אם אתה עובד במפעל, ויש לך בעל הבית חכם עם מצלמות נסתרות, האם אתה יכול לעבוד עליו, כך תתייחס לקב"ה שהוא בעל הבית שנתן לך הוראות יצרן שתעשה ואתה לא עושה, אתה חושב שבעל הבית יוותר לך, אין דבר כזה, המצלמה מצלמת, ועוד מעט יבוא המנהל ויראה את הצילומים ויפטר אותך מהמפעל!

כתוב במשנה באבות, "דע מה למעלה ממך, עין רואה ואוזן שומעת, וכל מעשיך בספר נכתבים", תזכור אין אפשרות לברוח מה', בכל מצב תצטרך לבצע את השליחות, אז למה לא תעשה זאת עכשיו, כל עוד הנר דולק אפשר עוד לתקן, כל זמן שאתה חי אפשר לתקן הכל, אל תחכה לזמנים קשים, "וזכור את בוראך בימי בחורותיך, עד אשר לא יבואו ימי הרעה", הם יבואו אין ברירה, אבל תהיה חכם קודם לכן, "איזהו חכם הרואה את הנולד".

מספר הרב עמרמי שליט"א, שהשתתף בלויה שהיו שם עובדים ממשרד המשפטים, אמר להם הרב "אם היה לכם שכל הייתם מבינים לאחריתכם, אתם משכילים, פרקליטים ומשפטינים, "לו חכמו ישכילו יבינו לאחריתם", מי שיש לו שכל מסתכל על המת שזרוק על הריצפה, ואומר יום אחד אני אהיה זרוק פה עטוף בטלית, מה יהיה אז, מי יבוא לעזרי, "ביום לכתי לפניך עדי שובי לאדמתי".

אף אחד לא יעזור לך, אשתך תבכה קצת ליד כולם, ואחר כך ישאירו אותך באדמה, וילכו כולם לאכול סעודה, ואתה תישאר עם התולעים העקרים והנחשים, ואחריהם יגיע מלאך מגיהנום לדבר אתך, ויגיד לך "חיכיתי לך הרבה שנים"!

אין מנוס, צריך להשתנות בחיים, ה' רוצה שינויים, להבין מה המטרה שאני

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות
'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן
לעניים לחג הפסח, שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה
שואדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באתר ישיבת אור דוד:

